

SAMENVATTING

Rob Bregman

In zijn openingsstuk ontdekt Ben Wijffelaars een connectie tussen succulente planten en sterke drank. In flessen van de Mexicaanse drank mescal vind je op de bodem een rups van een op agaven parasiterende vlindersoort, en in de cactuskas van arboretum Trompenburg in Rotterdam is het looppad omzoomd door omgekeerde lege jeneverflessen.

Theo Heijnsdijk behandelt in het kader van zijn serie artikelen over de 'Verkade' boeken uit de jaren '30 *Mammillaria bocasana*, een kleine, dicht wit-bedoornde, zodevormende cactus uit Noord-Mexico. Voor veel cactusliefhebbers was dit de plant 'waar het allemaal mee begon', want de kweek is probleemloos en het plantje kan maanden achtereen bloeien. De soortnaam refereert aan de Sierra Bocas waar de Duitse chemicus Heinrich Poselger de planten vond en die hij in 1853 beschreef. In 1894 werd *Cactus eschanzieri* beschreven door John Coulter, ter ere van Louis Eschauzieri (de soortnaam was dus fout gespeld). Deze plant bleek later een variëteit van *M. bocasana* te zijn. Dan is er nog de merkwaardige plant *Mammillaria bocasana* 'Fred', een in de Verenigde Staten ontstane cultivar met curieuze vormen die er uitzien als vingers of rupsen. Soms vormen deze planten weer gewone zijscheuten.

Bertus Spee voert in zijn artikelenserie 'voor het voetlicht' weer 4 succulenten 'ten tonele' middels een foto en een summiere beschrijving. Deze keer zijn dat *Sedum versadense*, *Ferocactus recurvus*, *Greenovia aurea* en *Echinocereus brandegeei*.

Lothar Diers en Hansjörg Jucker brengen de nieuwbeschrijving van *Parodia pocopocensis*, een nieuwe soort uit het dal van de Rio Poco Poco in Bolivia. De planten werden gevonden door de tweede auteur en zijn volgens hem het meest verwant aan *Parodia otuyensis*. Het meest opvallende verschil met deze soort is de bloemkleur; de nieuwe soort bloeit geel en *P. otuyensis* rood.

Henk Ruinaard stelt de vraag aan de orde hoe je weet wanneer je je planten moet watergeven. Dat kun je vaak van bovenaf niet goed zien. Voor het bepalen van het watergehalte in de pot zijn er verschillende mogelijkheden, namelijk houten stokjes, waterindicatoren, watermeters en watersensoren. Henk heeft deze attributen getest in potten gevuld met een inert substraat (in dit geval bims) en met gewone potgrond, met een watergehalte van 0 tot 100 %. Watermeters en waterindicatoren bleken niet erg accuraat en betrouwbaar, vooral niet in bims. Watersensoren zijn erg duur, dus eigenlijk zijn houten stokjes nog de beste oplossing, en zeker de goedkoopste.

Een tweede artikel van de hand van Henk Ruinaard is een oproep aan onze lezers om ervaringen uit te wisselen over het toepassen van een waterpompsysteem voor het verwarmen van een plantenkas. Er lijken een aantal praktische bezwaren aan te kleven, zeker 's nachts wanneer in huis de thermostaat juist lager wordt gezet.

In een derde artikel legt Henk uit hoe je zelf een vochtsensor kunt maken met behulp van onderdelen die gewoon in de winkel te koop zijn. Bij gebruik van de sensor bleek dat grote potten onderin vaak meer vocht bevatten dan gedacht. Het substraat in brede terracotta-schalen, daarentegen, bleek meestal droger te zijn dan je zou denken. De conclusie is dat een vochtsensor niet geschikt is voor het meten van het vochtgehalte, maar wel een indicatie geeft van wel of geen aanwezigheid van vocht in de pot.

Joop Schotman reageert op het artikel van Theo Heijnsdijk over *Aeonium nobile* in het vorige nummer van 'Succulenta'. Zijn planten zijn in 1999 gekweekt uit zaden van Frans Noltee.

Bert de Keijzer gaat terug naar de jaren '70 toen hij met de succulentenhobby begon. Die kwam niet echt van de grond, totdat een reis naar Mexico in 2008 hem nieuwe inspiratie gaf. Dat resulteerde eerst in de aanleg van een rotstuin, gevolgd door een kas die de rotstuin deels overkapte.

De laatste pagina's zijn weer gewijd aan een overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten, samengesteld door Wolter ten Hoeve.

R.Bregman@contact.uva.nl